

« — Да, господине.

« — Кой?

« — Не знамъ.

« — Моятъ сиромашъ Марончели ще бжде ли отъ това число?

« — Уви! господине, не знамъ. Не знамъ кой се намира тамъ. »

И си отиде смжтенъ, и като ме гледаше нажалено.

Слѣдъ малко доде вардачятъ, придруженъ съсь единъ секундино и съсь единъ човѣкъ, когото не сжмъ виждалъ никоги. Вардачятъ ми се видѣ смжтенъ. Непознатиятъ хванж да говори:

« Господине, комисията ви заповѣдува да додете подирѣ ми.

« Да вървимъ, казахъ му азъ; а вий кой сте?

« — Азъ съмъ вардачятъ отъ тъмницитѣ Сенъ-Мишель, дѣто ще ви заведж. »

Вардачятъ на крошуми-тѣ подаде на другиятъ вардачъ паритѣ ми, които държеше у ржцѣтѣ си. Поискахъ и добихъ позволение да подариж нѣщо на секундинитѣ. Натъкмихъ си дрехитѣ; зехъ Библията подъ мишца, и тръгнжхъ. Като слизахъ изъ тия дълги сълби, Тремерело ми стиснж ржката тайно. Видеше се да искаше да ми рече: «Злочестнико! изгубенъ си.»

Излѣзохми изъ една порта, която гледаше кждѣ езерото. Тамъ се намираше една враница, и двамата секундини на новиятъ вардачъ.

Влѣзохъ у враницата, и противни чювства ме мжчяхж: — първо едно съжаляванье, че напуцамъ тъмницата на крушюмитѣ, дѣто много страдахъ, ама дѣто обичяхъ нѣкого си и дѣто нѣкой си ме обичаше.